

ΑΛΦΑ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ

ΣΑΒΒΑΤΟ 20 ΜΑΪΟΥ 1995 • ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ • ΓΡΑΦΕΙΑ: ΠΑΠΑΡΡΗΓΟΠΟΥΛΟΥ 45 • ΕΤΟΣ 1ο • ΦΥΛΛΟ 9ο • ΔΡΑΧΜΕΣ 150

ΛΕΥΤΕΡΙΑ ΣΤΟΝ Κ. ΜΑΖΟΚΟΠΟ

ΣΤΟ ΚΑΤΩΦΛΙ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΜΕΣΑΙΩΝΑ

"Αντιλαμβάνομαι ότι επωμίζομαι μεγάλες ευθύνες για πράγματα και καταστάσεις που έχουν προκύψει και πιθανόν να προκύψουν στο μέλλον".
Κυριάκος Μαζοκόπος, σε δήλωσή του λίγο μετά τη σύλληψή του, στις 8 Νοέμβρη 1990

ΛΙΓΟ ΜΕΤΑ την έκρηξη πυροκροτητή στα χέρια του, ο αναρχικός Κυριάκος Μαζοκόπος οδηγείται αιμόφυρτος στο νοσοκομείο και συλλαμβάνεται. Από την αρχή αρνείται οποιαδήποτε συνεργασία με την Ασφάλεια και αποδέχεται μόνο τις τυπικές ευθύνες που του αναλογούν από το γεγονός ότι στο όνομά του είχε νοικιαστεί ο χώρος της οδού Μαυρικίου στον οποίο έγινε η έκρηξη. Για λόγους προσωπικών αρχών και θηθικής τάξης, όπως δηλώνει και ο ίδιος, του ήταν ενετελώς αδιανότητο να κρατήσει άλλη στάση.

Η Ασφάλεια όμως επειγόταν να παρουσιάσει αντιτρομοκρατικό έργο. Τις επόμενες μέρες "διαρρέουν" στον τύπο πληροφορίες ότι στην αποθήκη της οδού Μαυρικίου βρέθηκαν καλάσνικωφ και αντιαρματικές νάρκες! Πληροφορίες, που το ίδιο απρόσμενα όπως εμφανίστηκαν, σιωπή έχασαν ζητούντας, καθώς δεν αντιστοιχούν σε υπαρκτά ευρήματα. Λίγο αργότερα, συλλαμβάνονται οι Μπουκετσίδης, Κογιάννης, Μπέρκενερ για να στοιχειοθετήσουν την κατηγορία της "σύστασης τρομοκρατικής ομάδας". Μετά από απεργία πείνας και την εκδίκαση της υπόθεσης σε πρώτο βαθμό, οι τελευταίοι απελευθερώνονται οριστικά αθώοι. Μέσα από το σκηνικό που είχαν στήσει οι καταστάλτικοι μηχανισμοί, η μόνη κατηγορία που δεν καταρρέει είναι αυτή της οπλοκατοχής, για την οποία και ο Κ. Μαζοκόπος καταδικά-

ζεται σε 17 χρόνια φυλάκιση. Η εκδίκαση της έφεσης του Κ. Μαζοκόπου, που άρχισε την προηγούμενη Τετάρτη στο χώρο των γυναικείων δικαστικών φυλακών Κορυδαλλού, δεν είναι μια συνηθισμένη δίκη. Αποτελεί μια από τις κορυφαίες πολιτικές δίκες της τελευταίας δεκαετίας και σ' αυτήν θα αναδειχθούν πολιτικές και τακτικές του κράτους απέναντι στην κοινωνία. Εξωτερικά μόνο το σκηνικό μοιάζει συνηθισμένο. Οι δικαστές, ο κατηγορούμενος, οι δικηγόροι, οι μάρτυρες κατηγορίας και υπεράσπισης έχουν λάβει ο καθένας τη θέση του. Το ίδιο και τα ΜΜΕ, που μοιρίστηκαν αίμα και θέαμα, τα ΜΑΤ και τα ΕΚΑΜ, που περικύλωσαν το χώρο της δίκης, καθώς και το κίνημα αλληλεγγύης στο εσωτερικό και στο εξωτερικό, που τον τελευταίο καιρό έδωσε τη δικιά του μάχη στους δρόμους για τον Κ. Μαζοκόπο.

To μόνο εξωτερικό χαρακτηριστικό που διαφοροποιεί τη συγκεκριμένη δίκη είναι ο χώρος διεξαγωγής της, στις φυλακές Κορυδαλλού. Χώρος επιλεγμένος για να δώσει το μήνυμα της δίκης ενός "επικίνδυνου τρομοκράτη" και να αποθαρρύνει συγκεντρώσεις συμπαράστασης απ'έξω. Πίσω όμως από τη δίκη του Κ. Μαζοκόπου, αόρτοι δικαστές έχουν λάβει τις θέσεις τους. Το State Department, η Αντιτρομοκρατική, δικαστικοί κύκλοι και μεγάλο τμήμα της πολιτικής εξουσίας φρόντισαν να κάνουν αισθητή την παρουσία τους.

Μία σειρά γεγονότα, μόνο άσχετα δεν είναι μεταξύ τους. Η χρονική σύμπτωση της εκδίκασης της έφεσης του Κ. Μαζοκόπου και της αντέφεσης που άσκησε ο εισαγγελέας στην αθώωση του Γ. Μπαλάφα, η δημο-

σιοποίηση της έκθεσης του State Department για την τρομοκρατία και οι παρεμβάσεις του πρώην πρωθυπουργού, Κ. Μητσοτάκη, είναι πάρα πολλά για να

εί -
ναι τυ-
χαία. Τα
μηνύματα
είναι ξεκά-

θαρά: καμιά "ανοχή" ή διφορούμενη στάση κατά της "τρομοκρατίας" δεν θα γίνει ανεκτή. Ο δικονομικός χειρισμός των υποθέσεων του Κ. Μαζοκόπου και του Γ. Μπαλάφα, μόνο λειτουργική σημασία έχει. Το μήνυμα που πρέπει να εξαχθεί στο τέλος είναι η καταδίκη της τρομοκρατίας και η δικαίωση του αστυνομικού κράτους.

Το παραμύθι της τρομοκρατίας είναι αρκετά παλιό. Η επίκληση της τρομοκρατίας γίνεται το ιδεολογικό όπλο που χρησιμοποιεί το κράτος ενάντια στα αντάρτικα πόλης των δυτικών μητροπολιτικών κοινωνιών τη δεκαετία του '70. Γίνεται τελικά όμως η καραμέλα που επικαλείται η ε-

νης, ανίκανος να συσπειρώσει την κοινωνία με υλικούς όρους ευημερίας που δεν μπορεί να της προσφέρει, πρέπει να αντιμετωπίσει τα κοινωνικά και ταξικά κινήματα που αναπόφευκτα δημιουργούνται. Το "κοινωνικό κράτος", όπου και όπως αυτό υπάρχει, πρέπει να καταστραφεί σαν τροχοπέδη στην καπιταλιστική αναδιάθρωση. Τελικά δηλαδή, το κράτος πρέπει να χρησιμοποιήσει χειρισμούς μέσα, τουλάχιστον για να συσπειρώσει γύρω από τον εαυτό του τα 2/3 της κοινωνίας που εκπροσωπεί. Σαν τέτοια επιλέγει τις ίδεες της "έννομης τάξης" και της "ασφάλειας". Με τον ίδιο ακριβώς τρόπο και

λογική,
είναι που
λίγα χρόνια αργότερα
θα επιλέξει σαν
χειραγωγικό
μέσο και τον
εθνικισμό.

Είναι η περίοδος που
ο Ρίγκαν κάνει τις περί-

φημες ομιλίες του για την τρομοκρατία και που αυτή ανάγεται σε έννοια-κλειδί για ολόκληρη την αμερικανική εξωτερική πολιτική. Είναι η περίοδος που δημιουργείται το TREVIE και τείθονται τα θεμέλια της συμφωνίας Σέγκεν. Είναι εκείνη η ίδια περίοδος που η Μοσάντ αλωνίζει ανενόχλητη στην Αθήνα, ορίζονται αξιωματούχοι της CIA και της DIA σαν σύνδεσμοι με την KYU και την ελληνική αστυνομία για να καθοδηγήσουν, ελένουν και οργανώσουν τον "αντιτρομοκρατικό αγώνα". Στα χρόνια που πέρασαν, όλοι έγιναν τρομοκράτες: αναρχικοί, αριστεροί, οικολόγοι ακτιβιστές (ως και η GREENPEACE), Παλαιστίνιοι, ο αγώνας των μαύρων στη Ν. Αφρική... Τριάντα χιλιάδες "εξαφανισθέντες" στην Αργεντινή, 300.000 άμαχοι στο Ιράκ, 150.000 πολιτικοί κρατούμενοι στις ΗΠΑ και τώρα τελευταία οι Κούρδοι, μάθαν πολύ καλά τι σημαίνει να είσαι "τρομοκράτης". Και ανάμεσά τους βέβαια, πάρα πολλοί σύντροφοι στα λευκά κελιά όλης της Ευρώπης.

Η επιβολή του κράτους στην κοινωνία γίνεται ολοένα και περισσότερο με την χρήση του τρόμου, όχι μόνο σαν ιδεολογικό όπλο, αλλά και σαν υλική συνθήκη της καθημερινής ζωής.

Συνέχεια στη σελίδα 4



ΕΝΑΣ ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΗΣ ΣΤΗΝ ΑΘΗΝΑ

Ο Β. ΚΛΑΕΣ είναι έγας επαγγελματίας τρομοκράτης. Αφού έφερε εις πέρας - με περίσσεια επιτυχία - τα καθίκοντα που το βελγικό κράτος του ανέθεσε σαν υπουργού άμυνας, η παγκόσμια κυριαρχία, α-

ναγνωρίζοντας τα προσόντα του πάνω στη διαχείριση της εξουσίας, του αναθέτει τη θέση του Γ.Γ. του NATO.

Το NATO στοιχειοθετεί την πιο τρομοκρατική οργάνωση που δημιούργησε η εξουσία

στον ολοκληρωτικό πόλεμο που διεξάγει ενάντια στην κοινωνία των λαών. Μετά το τέλος του Β' Παγκοσμίου Πολέμου πραγματοποιήσεις δεκάδες επεμβάσεις, προκάλεσε τοπικούς πολέμους, προώθησε δικτατορικά καθεστώτα, εξολοθρέυοντας εκατομμύρια ανθρώπων. Μετά την πτώση των καθεστώτων του ανατολικού μπλοκ, μετατράπηκε σε παγκόσμιο χωροφύλακα και συνέχισε με λύση στα πραγματώντας τις προθέσεις των κυριαρχών. Προωθεί τεχνητούς ανταγωνισμούς και μίση ανάμεσα σε λαούς, οι οποίοι εμπλέκονται σε πολεμικές συρράξεις και μετά τρέχει να επιβληθεί βίαια σαν ο μόνος εγγυητής της ομαλότητας...

Ο Β. Κλάες παίρνει την τιμητική του θέση στο οργανωμένο έγκλημα της τρομοκρατίας. Η επίσκεψη που πραγματοποιεί στη χώρα μας είναι εθυμοτυπική - με την έννοια του πρόσφατου της ανάληψης των καθηκόντων και με την λαμπρότητα του επιθεωρητή που επιθεωρεί την επικράτειά του - ΤΗ ΝΟΤΙΑ ΠΤΕΡΥΓΑ (Ιταλία, Ελλάδα, Τουρκία). Αυτή η επίσκεψη είχε κανονιστεί για τον προηγούμενο μήνα, αλλά αυτός, εκτός από τρομοκράτης, κατέχει και τις ιδιότητες του εμπόρου ό-

πλων, του απατέωνα, του μιζαδώρου. Μια αγωροπωλησία μερικών δεκάδων ελικοπτέρων Αγκούστα για λογαριασμό του βελγικού κράτους, όταν ακόμα ήταν υπουργός αμύνης, αποκαλύπτεται σαν σκάνδαλο πρώτου βαθμού. Θορυβημένη η βελγική δικαιοσύνη, διατάζει ανακριτική έρευνα, ακολουθώντας κατά γράμμα τους κανόνες της παγκόσμιας δικαιοσύνης των αφεντικών. Προσπαθεί με αυτό τον τρόπο να υπερασπίσει την ανεξαρτησία της και το πολυπρόσωπο κύρος της. Η υπόθεση φυσικά δεν οδηγεί πουθενά αλλού παρά στην επαλήθευση της ταξικής της αλληλεγγύης απέναντι στους εξουσιούστες τρομοκράτες, εμπόρους όπλων, υπουργούς. Μετά θα πουν ότι θέλαν αλλά δεν μπορούσαν και, αλλά τέτοια τραγελαφικά. Σιγά να μην βλέπαμε το Γ.Γ. του NATO πίσω από τα κάγγελα των φυλακών! Ένα μήνα του πήρε του "ανθρώπου" και νάντον στη χώρα μας φουριόζι, έτοιμο...



★ Εκρηκτή αλήθειας από έναν πολιτικό που έπαιξε σπουδαίο ρόλο στην Ιταλία - τον Κοσίγκα - την περίοδο της ένοπλης πάλης.

Μετά από κάποιες συζητήσεις που γίνονται περί γενικής αμνηστίας όλως των πολιτικών κρατουμένων της ένοπλης πάλης, ο Κοσίγκα δήλωσε ότι οι Ερυθρές Ταξιαρχίες ήταν ένα γνήσιο επαναστατικό κίνημα. Δεν υπήρξε καμία σχέση στην ανάμεσα στις ομάδες της ένοπλης πάλης και τις κρατικές μυστικές υπηρεσίες και όλη αυτή η φιλολογία περί κατευθυνόμενων επαναστατικών ομάδων από τις κρατικές υπηρεσίες ήταν ένας μύθος.

Ευχαρίστησε βέβαια το Κομουνιστικό Κόμμα Ιταλίας για την προσφορά του στην καταπολέμηση της ένοπλης πάλης στο όνομα της αποκατάστασης της Δημοκρατίας και της έννομης τάξης.

Μάλιστα είπε συγκεκριμένα ότι: "Το Κομουνιστικό Κόμμα της Ιταλίας θυσίασε τα παιδά του και τα εγγόνια του στο όνομα της Δημοκρατίας".

★ Συνελήφθη Ιταλός ακροδεξιός που κατηγορείται για τοποθέτηση βομβών και 10 δολοφονίες στη χώρα του και εργαζόταν στην Ελλάδα.

Ασύλο γίναμε...

★ Έντονη αστυνομοκρατία στο κέντρο της Αθήνας τις τελευταίες μέρες. Παντού υπάρχουν κλούβες και για να κατεβείς από τις συνοικίες στο κέντρο πρέπει πρώτα να πέσεις σε κάποια μπλόκα. Η κατάσταση έχει αρχίσει να θυμίζει κατεχόμενα. Το μόνο που λείπει είναι η Ιντιφάντα.

★ Συμπαράσταση στην κινητοποίηση - πορεία των Αστυνομικών που αποφασίστηκε για τις 8 Ιουνίου στην Αθήνα, ως ένδειξη διαμαρτυρίας για τον οικονομικό παραγκωνισμό τους από το Υπουργείο Οικονομικών!

★ Το υπουργείο εθνικής άμυνας, στην προσπάθειά του να εμφανίσει τα στρατιωτικά σώματα ασφαλείας με ένα κοινωνικό πρόσωπο, θα πραγματοποιήσει κοινή βαλκανική σύσκηση (πλην της Σερβίας και της Μακεδονίας) για την αντιμετώπιση των σεισμών στη Μεσσηνία. Μετά από χρόνια που ξέσπασε εκεί ο εγκέλαδος, αυτοί εικονικά θα προσφέρουν τις πολύτιμες υπηρεσίες τους. Το ότι μια άλλη περιοχή της χώρας έχει ισοπεδωθεί, το ότι εκεί οι άνθρωποι πέσουν σε απόγνωση, δεν τους ενδιαφέρει. Τα επιχειρήματά τους: χρειάζονται ένα χρονικό διάστημα 10 ημερών για τη μετακίνησή τους και υπάρχει έλλειψη υποδομής για την εγκατάσταση των στρατευμάτων. Τα συμπεράσματα δικά σας!

ΤΕΟΚΑΡ: Νόμος είναι το συμφέρον του αφεντικού!

ΤΟ ΚΛΕΙΣΙΜΟ του εργοστασίου της ΤΕΟΚΑΡ στο Βόλο, και η απόλυτη των εργαζομένων σε αυτή μοιάζει να εμφανίζεται σαν κεραυνός εν αιθρίᾳ. Τετρακόσιοι εργαζόμενοι (ειδικευμένο κυρίως προσωπικό) και εκατοντάδες άλλοι που εργάζονταν προς όφελος της επιχείρησης, μέσα από υπεργολαβίες (η λειτουργία του εργοστασίου αποτελείται από τα πιο χαρακτηριστικά δείγματα του σύγχρονου καπιταλιστικού τρόπου οργάνωσης της εργασίας), έμειναν ξαφνικά στο δρόμο, ανίκανοι να αντιδράσουν πέρα από κάποιες χλιαρές πορείες, και μια συγκέντρωση διαρκείας έζω από τα γραφεία της Nissan στην Αθήνα.

Τα πράγματα όμως δεν είναι έτσι ακριβώς και οι εργαζόμενοι στο εργοστάσιο φέρουν ακέραιες τις όποιες ευθύνες που τους αναλογούν.

Ο Θεοχαράκης είχε προειδοποιήσει τούς εργαζόμενους ότι η κατάσταση δεν πάει άλλο και ότι το εργοστάσιο πηγαίνει για κλείσιμο.

Η ΤΕΟΚΑΡ αναλάμβανε τη συναρμόλωση των ανταλλακτικών από τα ιαπωνικά εργοστάσια και η αύξηση της αξίας του ιαπωνικού νομισματος σε συνδυασμό με τον κορεσμό της αγοράς και τη "ψηλά" μεροκάματων εργαζομένων σε αυτήν έτσι όμως δεν είναι έτσι.

Επτά σημεία για τα ΝΑΤΟϊκά στρατηγεία

1 Η κυριαρχία λειτουργεί πάντα και προς το συμφέρον της.

2 Η καθημερινή ζωή παγιδευμένη καιρό τώρα στον ίστο της κυριαρχίας - που κάθε λίγο γίνεται πιο περιπλοκός, πιο σκοτεινός - αποθεματοποιείται, απονευρώνεται και τέλος χάνεται στην πλήξη της εμπορευματοποιησής της.

Όπως η αναπόφευκτη κατάληξη της ν' αναγνωρίσει στον ίδιο της τον εαυτό, τη συνολική απελευθέρωση, σπέρνοντας παντοτινό θάνατο στην απανταχού εξουσία αποτελεί κίνητρο και περιτρανη απόδειξη της εντατικής εξειλικτικής πορείας των μηχανισμών κρούσης για επιτήρηση και επιβολή.

3 Η κυριαρχία δημιουργώντας τρομοκρατικούς μιλιταριστικούς μηχανισμούς πραγματωνεί αφεντικούς στοχούς της και αφετέρου παραδειγματίζει για την πλήρη εφαρμογή της στο σύνολο της κατημερινής ζωής.

4 Η αναταραχή στη Βαλκανική, που έτσι και αλλιώς είναι τεχνητή και διαμορφώνεται κάτω από τη σκιά της Νέας Τάξης, προκαλεί τη μετατόπιση του στρατηγικού ενδιαφέροντος στη Μεσόγειο. Ετσι καθίσταται αναγκαίη - προσαρμογή στης νέες συνθήκες της νότιας πτέρυγας του ΝΑΤΟ. Ποια η σχέση της εξέλιξης - προσαρμογής με το ελληνικό κράτος; Η εγκατάσταση των Νατοϊκών στρατηγείων (χερσαίο, αεροπορικό) σε Τύρναβο και Λάρισα, καθώς και της Δύναμης Αμεσης Ανάπτυξης στη Μακεδονία.

5 Στο βρόμικο παιχνίδι που άνοιξαν οι εξουσιαστές είναι σίγουρο πως σε κάθε στιγμή, η μερίδα αυτών που εκφράζονται και κινούνται μέσω

κανεις αδιέξοδη τη λειτουργία τους. Ετσι αρχίζει να συζητιέται η μεταφορά του εργοστασίου σε χώρες του τρίτου κοσμου (λόγου χάρη η Αίγυπτος) πρακτική που ακολουθούν οι περισσότερες πολυευθυνές εταιρίες προς εύρεση φτηνότερου εργατικού δυναμικού..

Οι εργαζόμενοι μέσω του συνδικάτου και της ισχυρής του θέσης μέσα στο εργατικό κέντρο Βόλου κατέφεραν να κλείσουν συμφωνία απορρόφησης των αυτοκινήτων του Θεοχαράκη από το ελληνικό δημόσιο και την αστυνομία. Αυτό έκανε τα πράγματα να ηρεμήσουν και να συνεχιστεί η λειτουργία του. Ταυτόχρονα πάροντας υποσχέσεις από την εργοδοσία για την επεκτάση της εργοστασιακής δραστηριότητας με το καινούριο μοντέλο της Nissan.

Το μεγάλο ώριμος τρέπεται τη μικρό και το δημόσιο προτίμησης ν' αγοράσει από αλλού, κάποιοι είχαν καλύτερα μέσα και περισσότερη δύναμη.

Οι εργαζόμενοι παρασύρθηκαν και ενεπλάκησαν σε μια διαδικασία υπεράσπισης της αφαίμαξης τους, των περισσότερων κερδών προς όφελος αυτού που τους εκμεταλλεύονται. Η στρεβλή υπεράσπιση του δικαιού του ελληνικού κεφαλαίου, περίοδο που οριστικά όμως έχει παρέλθει. (Είναι παραπάνω από οφθαλμοφανής η μετατροπή του Βόλου από βιομηχανική περιοχή σε εμπορικό κέντρο μέ-

ψωμί. Ας κάνουμε όμως μια αναφορά για τι τι είναι και πώς φτιάχτηκε αυτό το εργοστάσιο.

Το εργοστάσιο του Βόλου αποτελεί το διαμάντι της ελληνικής βιομηχανίας, λόγω του εξαιρετικά υψηλού τεχνολογικού υλικού που έχει, σχεδόν μοναδικό σε όλη την Ελλάδα. Κατασκευάστηκε σε μεγαλύτερο μέρος του από λεφτά του ελληνικού και ευρωπαϊκού (ΕΟΚ) κράτους - υπό τη μορφή επιδοτήσεων - λόγω της φύσης της παραγωγής του τόπου (Βόλος) κατασκευής του. Ο Βόλος αποτελείσεις για μεγάλο χρονικό διάστημα με τον κύριο πόλο πενήντασης του ελληνικού κεφαλαίου, περίοδο που οριστικά όμως έχει παρέλθει. (Είναι παραπάνω από πρόσφορος για την κοινωνία να σταθεί και ανατρέπτικά επικίνδυνος για το κράτος και τα αφεντικά.)

Γ. Μ.

Οι φασίστες θα πουλήσουν και φέτος την "πραμάτεια" τους στις Εκθέσεις Βιβλίου!!!

...Στο σφαγείο του πολέμου η ανθρωπότητα δεν έφτασε τυχαία. Ο φασισμός δεν έπεισε έαφνικά από τον ουρανό. Για χρόνια ολόκληρα και στηγά στιγά οι φασίστες "κατακτούσαν την ελευθερία του λόγου". Ξερνούσαν το δηλητηριό τους. Όταν ένιωσαν δυνατοί πέρασαν απ' τα λόγια στην πράξη (ρατσιστικές διώξεις, στρατιωτική επέκταση...) Οι φασίστες απήραν "κατακτήσεις" το δικαίωμα του λόγου:

"Είναι οι ένοιοι απ' την Ευρώπη. Αυτοί πάιρνουν τις δουλειές μας". "Έχω οι Άλβανοι...". "Οι Σκοπιανοί είναι υψηλοί". "Οι Μογγόλοι δολοφόνοι". "Το ολοκαύτωμα είναι ψέμα, δεν γίνει ποτέ". "Η εξέγερση του Πολυτεχνείου είναι απάτη". "Ο Παπαδόπουλος και ο Πατακός ήταν πατριώτες αξιωματικοί". "Ο σημαντικός Βρακάς έπρεπε να ραντίσει με εντομοκότονο και όχι φάντομα του Αλβανού". Γιατί πήρε ψεκαστικό αεροπλάνο και οχι φάντομα του άνθρωπου"; ("Μαύρη Τρύπα") "Για όλα φταίνε οι Εβραίοι" ... Αυτές είναι οι "αληθείς" παν-προπαγανδίζουν οι φασίστες.

Η κυνική δηλωση του Πλεύρη στην εκπομπή του Πρετεντέρη στον Ανένα, "με τα κιά σου είσαι στη πρετεί για σπασούν" (απευθύνομενος προς τον Πά

19 - 28 ΜΑΗ: Δεκαημέρο ελέυθερης έκφρασης στο ΤΕΙ Καβάλας

KΥΡΙΑΡΧΕΙ ή τουλάχιστον φαίνεται να ηγεμονεύει μιά μίζερη ησυχία. Μιά γεροντίστικη ανία πάει να αντικαταστήσει τη δύναμη του νέου.

Μερικοί σπουδαστές του ΤΕΙ Καβάλας κάνουμε ένα ξεκίνημα, ταράσσοντας τα νερά. Διοργανώνουμε το πρώτο Πολιτιστικό-Κοινωνικό Δεκαήμερο του ΤΕΙ. Νιώθουμε την ανάγκη να ξεκαθαρίσουμε ότι δεν εκπροσωπούμε καμία φοιτητική κομματική παράταξη, ούτε ότι ανήκουμε σε ένα συγκεκριμένο πολιτικό χώρο. Απλά βρεθήκαμε όλοι μαζί με την ανάγκη να δημιουργήσουμε και να εκφραστούμε. Ισως ένα από τα σημαντικότερα στοιχεία αυτού του Δεκαήμερου είναι ότι κατέφέραμε μέσα από την διαφορετικότητα μας, σεβόμενοι ο ένας την άποψη του άλλου, δειχνόντας εμπιστοσύνη, θέληση και συνέπεια να δημιουργήσουμε κάτι αξιόλογο.

Το πρόγραμμα έχει ως εξής:

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 19 ΜΑΪΟΥ

21:00. Εναρξη. 21:05. Κομπανία Μανώλη Τζίμα

ΣΑΒΒΑΤΟ 20 ΜΑΪΟΥ

12:00. Διεθνής Αμηνησία: "Ανθρώπινα δικαιώματα". 17:00 "Το εναλλακτικό ραδιόφωνο σήμερα" συζήτηση με το ράδιο Κιβωτός από Θεσλκή. 21:00 Συναυλία με συγκροτήματα από Θεσλκή (ΠΑΡΑ ΠΕΝΤΕ, ZIGGY WAS)

ΚΥΡΙΑΚΗ 21 ΜΑΪΟΥ

12:00. Συζήτηση ενημέρωση: "Οι καταλήψεις στέγης στην ελλάδα ... και όχι μόνο" με ομιλητές από την βίλα Βαρβάρα. 17:00 "Zapatistas: οι εξεγερμένοι του νότιου Μεξικού", προβολή βίντεο σαι συζήτηση. 21:00 Συναυλία με τους ΠΙΣΣΑ ΚΑΙ ΠΟΥΠΟΥΛΑ και ΤΟΠΙΚΟ GROUP

ΔΕΥΤΕΡΑ 22 ΜΑΪΟΥ

18:00. Συζήτηση με θέμα "Οι μειονότητες στην ελλάδα και η κατάσταση

στην που επικρατεί στα βαλκάνια".

21:00. Θεατρική παράσταση από την ομάδα "ΩΡΙΟΝ", ο μικρός πρίγκιπας του Εξιπερού. 24:00. Προβολή "Εις το όνομα του πατρός"

ΤΡΙΤΗ 23 ΜΑΪΟΥ

20:30. Θεατρική παράσταση από την θεατρική ομάδα του ΤΕΙ, "Εσωτερικές Ειδήσεις" του Μ. Ποντίκη. 22:00 Χορευτικό παραδοσιακού χορών, από το "εργαστήριο λαϊκής παράδοσης". 23:00. Ρεμπέτικη βραδιά με νεανική κομπανία της πόλης.

ΤΕΤΑΡΤΗ 24 ΜΑΪΟΥ

19:00. "Ναρκωτικά" ομιλία του Κλεάνθη Γρίβα

ΠΕΜΠΤΗ 25 ΜΑΪΟΥ

17:00. "Το κίνημα των αντιρρησών συνείδησης στην ελλάδα" και ομιλία ενημέρωση για το "Δίκτυο Σπάρτακος". 21:00. Συναυλία έντεχνου ελληνικού τραγουδιού. 24:00. Προβολή ταινίας "Ο Τζόνι πήρε το όπλο του"

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ 26 ΜΑΪΟΥ

17:00. "ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ", α) "Παιδεία ή παιδομάζωμα"; 18:00. β) "γνώση: δύναμη και αδυναμία". 21:00. συναυλία με σχήματα από την Αθήνα (ΣΤΙΓΜΑ 90, ΕΙΛΩΤΕΣ, ΓΙΩΡΓΟΣ ΤΣΙΓΚΟΣ ΚΑΙ ΟΙ ΜΑΥΡΟΙ ΚΥΚΛΟΙ)

ΣΑΒΒΑΤΟ 27 ΜΑΪΟΥ

12:00. "Η περιοχή του ποταμού Νέστου, προστασία και ανάπτυξη" ομιλία από μέλη της ΕΠΟ και διασφράγειο Καβάλας. 17:00. Συζήτηση με θέμα "Το κυνήγι και τα δικαώματα

τα των ζώων" με ομιλητές από την Αντικυνηγετική Πρωτοβουλία και από τους Κυνηγούς Καβάλας.

21:00. συναυλία με τους HORROR VAGUE, TERMINAL CURVE, KILIMANJARO, AERA PATERA

ΚΥΡΙΑΚΗ 28 ΜΑΪΟΥ

17:00. "Αντιφασιστική δράση Τώρα" ομιλία, συζήτηση. 21:00 πάρτυ όλων των συμμετέχοντων στο Δεκαήμερο

ΣΑΒΒΑΤΟ 3 ΙΟΥΝΙΟΥ

Εκδρομή στο Δέλτα του Νέστου.

Καταγγελία...

Την περασμένη Δευτέρα συνελλήφθησαν στην Πάτρα τρεις σύντροφοι ενώ κολλούσαν αφίσες αλληλεγγύης στον Κ. Μαζοκόπο, και για τα 10 χρόνια από την δολοφονία του Χρήστου Τσουτσουβή. Μετά από αρκετές ώρες στο τμήμα αφέθηκαν ελεύθεροι.

ΚΕΙΜΕΝΟ ΤΗΣ ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗΣ ΣΥΝΕΛΕΥΣΗΣ ΤΟΥ «ΑΛΦΑ» ΣΤΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

Στο προηγούμενο φύλλο, στην απάντηση που δημοσιεύτηκε στο γράμμα του Γάργυρου Αναγνωστόπουλου, από λάθος δεν μπήκε στο τέλος η διευκρίνηση ότι η απάντηση έκφραζε τη συντακτική συνέλευση του «ΑΛΦΑ» στην Αθήνα. Αυτή την εβδομάδα ήρθε και δημοσιεύεται κείμενο από την συντακτική συνέλευση του «ΑΛΦΑ» στη Θεσσαλονίκη.

Σύντροφοι

Έχουμε κάποιες κοινές αφετηρίες. Συμφωνούμε όλοι -όλοι όσοι συμμετέχουμε στην έκδοση του ΑΛΦΑ- στα εξής: 1. Το ΑΛΦΑ οφείλει να είναι μια εφημερίδα ανοιχτή, που θα εκφράζει, δηλαδή, διάφορες αντιλήψεις και τάσεις ανατρεπτικής κοινωνικής ευαισθησίας. 2. Οι εσωτερικές οργανωτικές διαδικασίες της εφημερίδας οφείλουν να είναι τέτοιες, που να ανακλούν το ανοιχτό της περιεχόμενο: η εφημερίδα δεν ανήκει σε κανέναν αποκλειστικά, ανήκει σε όλους και μοναδικό της όργανο είναι η συνέλευση των εκάστοτε συντακτών/τριών/τριών/τριών.

Όποιος, άλλωστε, παραιτείται από τις συγκρούσεις, παραιτείται από την ίδια τη πραγματικότητα. Το ίδιο συμβαίνει και με τις αντιφάσεις που αναγνωρίζουμε μέσα μας και γύρω μας: Η αναγνώριση και η υπέρβασή τους θα πρέπει να είναι κομμάτι του ΑΛΦΑ.

Αναφερόμαστε στο 80 φύλλο και πιο συγκεκριμένα στην 5η σελίδα, όπου δημοσιεύτηκε ενυπόγραφα μια επιστολή προς τη συντακτική επιτροπή της εφημερίδας, καθώς και μια απάντηση σ' αυτήν από τη σ. επιτροπή. Εμείς, συνεργάτες του ΑΛΦΑ στη Θεσσαλονίκη, πήραμε στις 9/5 την επίμαχο επιστολή και ζητήσαμε από τη συντακτική ομάδα περαιτέρω εξηγήσεις για το ζήτημα. Στη συνέλευση της ίδιας μέρας δεν αποφασίσαμε να τοποθετηθούμε σε σχέση με τη δημοσίευση ή όχι αυτής της επιστολής, γιατί ηθελαμε ότι δεν έπρεπε να περιληφθεί, τουλάχιστον στο 8ο φύλλο, αναφορά στο ζήτημα.

Παρ' όλ' αυτά, η επιστολή και η απάντηση σ' αυτήν δημοσιεύτηκαν προκαλώντας στην καλύτερη περίπτωση αρκετή σύγχιση και πολλά αναπάντητα ερωτήματα.

Πιστεύουμε ότι υπάρχει αρκετή εμπειρία και ικανότητα στη συντακτική επιτροπή του ΑΛΦΑ, αλλά και σε όλα τα εμπλεκόμενα μέρη, ώστε να γίνονται μια προσπάθεια να λυθεί το ζήτημα με διαφορετικό τρόπο (χωρίς σε καμία περίπτωση να εννοούμε να κουκουλωθεί η να περάσει στα "αζήτητα").

Δεν θέλουμε να βρούμε ποιος έχει δίκιο και ποιος άδικο, άλλωστε τέτοιες έννοιες χάνονται όταν τιθένται έτσι όπως τέθηκαν τέτοια ζητήματα. Από μια τέτοια υπόθεση όλοι βγαίνουν και χωρίς να είναι στις προθέσεις κανενός, ουσιαστικά πριμοδοτείται μια χρόνια τώρα παγιωμένη κατάσταση στο "χώρο". Μια κατάσταση που θέλει στρατόπεδα και παρατάξεις, κοπάδια και οπαδούς.

Οι νεότεροι, στο "χώρο", άρα και οι πιο άπειροι, συνήθως βολεύονται σε αυτήν την κατάσταση, συνθησισμένοι, άλλωστε, και καλά εκπαιδευμένοι τόσο από τις κοινωνικές σχέσεις, όσο και από την κυριαρχία της θεσμοθετημένης εξουσίας, να ετεροκαθορίζονται και να ακολουθούν δίκτυον περιπτώσεων κάποιον, κάποιους, κάποιο σύμβολο ή ταμπέλα. Ευτυχώς που για ορισμένους αυτή η πε-

ρίδος είναι μικρή και όχι καθοριστική για τη συνέχεια. Για τους πιο "παλιούς", η κατάσταση αυτή είναι μια κλασική διαδρομή στο μονόδρομο προς το σπίτι.

Πιστεύουμε -και συνεχίζουμε να πιστεύουμε- ότι ήταν λάθος η δημοσίευση της επιστολής και της απάντησης σ' αυτήν, όσο λάθος ήταν και η καταρχήν αποστολή της προς το ΑΛΦΑ. Οι απόψεις και οι πρακτικές πρέπει να παλεύονται μέσα στην κοινωνία και να κρίνονται απ' αυτήν. Γι' αυτόν τον "χώρο" δεν έχουν καμία σημασία οι "εσωτερικές συγκρούσεις", παρά μόνο η κοινωνικοποίηση των ιδεών και της πάλης του ΑΛΦΑ, ως, επαναλαμβάνουμε, ανοιχτό εντυπο, που δεν ανήκει σε καμία πολιτική ομάδα, θα μπορούσε να βοηθήσει προς αυτήν την κατεύθυνση, προβάλλοντας μέσα απ' τις σελίδες των διαφορετικών απόψεις και ταπείσεισις για ζητήματα που δεν αφορούν αποκλειστικά "εμάς", τους όπιστους "εμάς".

'Οποια πολιτικά ζητήματα μπήκαν στην επιστολή και την απάντηση της, φάνηκαν σαν ψίθυροι που χάθηκαν μέσα σε κραυγές. Δεν υποστηρίζουμε καμία πλαστή ενότητα, όπως και κανέναν πλαστό διαχωρισμό. Ξέρουμε ταντήσαμε "βρικόλακες" όπως πολύ σωστά είπε ένας σύντροφος σε μία συζήτη

Ο χορός των ζωντανών-νεκρών

ΑΠΟ ΜΙΑ ΑΠΟΨΗ ΜΑΣ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΙ. Τόσο η παρέα των Ξεπεσμένων (όσο και εξευτελισμένων) "επαναστατών" της δεκαετίας του '70 που αποφάσισαν να ρίξουν λίγο μπαγιάτικο καρύκευμα στις μίζερες (και καριερίστικες) υπάρξεις τους στήνοντας παρτάκια, βιάζοντας ακόμα και τα υπολειμματα ενός αγώνα που οι ίδιοι βιάστηκαν τόσο να εξαργυρώσουν όσο ένας καραγκίζης, μία αποτυχία της ίδιας γενιάς, που στην παρακμική αυτή εποχή έπιασε το μήνυμα μαζί με τους "συντρόφους" του και έγινε τόσο άθλιος όσο χρειάζεται για να είναι πετυχημένος.

Το κείμενο αυτό δεν επιδιώκει να χαρίσει παραπάνω σοβαρότητα σε ένα θέμα, από όση έχει το ίδιο. Είναι όμως σημαντικό να δούμε μερικά συμπεράσματα, δεδομένα που υπήρχαν και πριν αυτήν την "διαμάχη", αλλά που μέσω αυτής, κατέληξαν στις ποιο προφανείς τους συνεπειες, έτσι που και η "χαιρεκακία" μας να είναι δικαιολογημένη, αλλά και να μας δίνεται η δυνατότητα να ξεκαθαρίσουμε κάποια ζητήματα:

α) Ο Αναστασιάδης ΔΕΝ είναι φασίστας.

Κι όχι βέβαια γιατί είναι "έξυπνος", έχει "χιούμορ" ή "αυτοσαρκάζεται"... Ο Αναστασιάδης δεν είναι φασίστας ακριβώς γιατί ο λόγος του, στην ουσία δεν παρουσιάζει κανένα στοιχείο προτάγματος, κανένα στοιχείο ανορθολογισμού, κανένα στοιχείο προπαγάνδας, κανένα στοιχείο πίστης σε οπιδήποτε... Η έλλειψη αυτών των πραγμάτων, καθορίζει στο τέλος, έναν αρρωστημένο μηδενισμό, μια απαξίωση από το πιστόποτε μπορεί να εμπεριέχει μία ευρύτερη άποψη ή μια συγκροτημένη αντίληψη και κάποιου είδους όραμα ή ελπίδα. Αυτό κάθε άλλο από φασισμό (τουλάχιστον αν οι λέξεις διατηρούν το νόμα τους).

Θυμίζει έντονα τρόπο που ο κάθε Κωστόπουλος, ο κάθε Τσαγκρουσιάνος, ο κάθε Μαστοράκης (ο καένας στο κοινωνικό υποκειμένο που του ταιριάζει φυσικά) και τοσί άλλοι αβαντάρουν - και πολλές φορές τη δημιουργούν-σε κάθε πλαστική (άσχετα με τη "σοβαρότητά" της) ιδεοληψία (την Μακεδονία, το Μπίνικο, την Κουλιανού, τον Ζούραρη, τη "Μερτσέντες", τη Μερκούρη) για να την πετάξουν στα σκουπίδια αμέσως μόλις κλείσει τον εφήμερο κύκλο της (έχοντας ήδη ποντάρει στο επόμενο must) με τη μόνη διαφορά πώς εκεί που τελειώνει το δικό τους παιχνίδι, αρχίζει το παιχνίδι του Αναστασιάδη. Γιατί αν κι αυτός αλλάζει τα θέματα το ίδιο γρήγορα, ο ρόλος του είναι

όχι τα "αναδείξει" όσο να τα θάψει και να τραφεί από τη σαπίλα τους, ακόμα κι αν (ελλείψει άλλων) τα δημιουργήσει μόνος του. Ξέρει τους νόμους της αγοράς. Γνωρίζει άριστα περδίζει το μισθό του, όχι κάνοντας πιο προύστες πάνω σε ιδεογούγες αλλά ταυτοποιούγχως τα κουφάρια τους... και δεν έχει σημασία αν είναι (το κάποτε "σεξουαλικό σύμβολο") οι ξανθίες, αν είναι ο αντιεθνικισμός (πλέον) του Μίχα, αν είναι ο αντιφασισμός (πλέον) της Δαμανάκης. Χωρίς καμία δυσκολία ο Θ.Α. μπορεί μετά από λίγο καιρού να φρίξει τους Αλβαλοφάγους τους Μακεδονομάχους ή και τις μελετήριες.

Πρόκειται απλά για μια ψαίνα του "θεάματος" και τίποτα παραπάνω.

β) Οι "Ρηγάδες" - το άδιστον.

Έχοντας προ πολύ μέχρι και τα τελευταία αριστερότικά αντανακλαστικά τους (αυτά που κάνουν να καταγγέλλεις φασιστές - αντιδραστούς, προβοκατόρες σε κάθε εικασία) θυμήθηκαν τον Αναστασιάδη μόλις έπιωσαν τα δόντια του στο λαιμό τους... Βεβαία, αυτά τα αντανακλαστικά τα ξαναβρήκε ο ίδιος ο Αναστασιάδης αισθάνεται μέτα το γιαούρτωμα, το θέμα όμως είναι που ήταν κρυμμένοι οι αυτοί οι "ανακατισμένοι" όπαν στην "Μαύρη Τρύπα" γράφονταν τα ρατσιστικά ανέκδοτα, ή όταν θίγονταν η "επαναστατική τιμή" άλλων οργανώσεων...

Είναι γνωστό που ήταν κρυμμένοι οι "Ρηγάδες"...

Ήταν κρυμμένοι στα γκλάμορους "τεχνικά γραφεία", στις υπεραυτόματες οικιακές συσκευές του "μετεπαναστατικού" νοικοκυριού τους,

στους λαμπερούς διαδρόμους των κέντρων εξουσίας, κάνα δυο γραφεία παρακάτω από το γραφείο του Θ.Α. στην "Ελευθεροτυπία"... Και είναι γνωστό πως ήξεραν καλά τον Αναστασιάδη γιατί στη συσίτια, είναι ένας από αυτούς. Σε τι διαφέρει άραγε ο χαμαιλεοντισμός και η ανθηκότητα τους; Εξαργύρωσαν και μάλιστα με τόκο ακόμα και την τελευταία ροπαλά στην πλάτη τους, είναι αυτοί που τώρα διεκδικούν, με το κοινωνικό του εκσυγχρονιστή φυσικά, το πολιτικό μέλλον της Ελλάδας και τον συνιστοικακό έλεγχο της κοινωνίας της... Ήξεραν τον Αναστασιάδη και σιωπούσαν ακριβώς γιατί στα τέλος αναγνώριζαν το ταλέντο του, την ικανότητά του να χρησιμοποιεί τις ίδεες σα μέσο πλουτισμού με το ίδιο τρόπο σχεδόν που το έκαναν κι αυτοί.

Ενοχλήθηκαν που γελοιοποίησε το μικρό νοσταλγικό τους παρτάκι. Ενοχλήθηκαν που θάμπισε τη γυαλάδα των παραστήμων τους. Γιατί αυτοί οι κύριοι (και κυρίες) αισθάνονται ένοχοι. Ενοχοί που-παρέδωσαν (ή τελοστάτων έτσι θεωρεί η μεγαλομανία τους) τη πτώμα της "κοινωνικής αλλαγής" και των "ιδανικών" να το σκλαύσει ο κάθε Αναστασιάδης...

Και τώρα ας "παρεξηγημένες παρθένες" πάνε απολύτες, λογοκρισίες (ο αντιεξουσιαστής "Βότσης" είχε αυτή την ιδέα), ζητάνε με δυο λόγια την ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΟΤΗΤΑ ΣΤΗΝ ΕΚΜΕΤΑΛΛΕΥΣΗ ιδεών και αγώνων...

Κι ούτε κι όποιοι ελάχιστοι που διασώζονται από όλον αυτόν το συρφετό των "πάλαι ποτέ" δικαιού-

νται να ομιλούν. Κανένας Αναστασιάδης δεν ευθύνεται που σήμερα οι υπάρξεις τους γελοιοποιούνται... κανένας "άλλος" δεν μπορεί να κατηγορηθεί, καμία συνομιασία δεν εξυφάνθηκε τα πάντα ακολούθησαν τη φυσιολογική τους πορεία χωρίς παρθενογένεση.

Οι άνθρωποι αυτοί δεν δικαιούνται να υπερασπίσουν τον "τότε" εισαγότες τους, δεν δικαιούνται να μιλήσουν στο ονόμα αυτού...

Γιατί είναι αυτοί, καλύτερα από όλους που θα έπρεπε να καταλαβαίνουν πως ο όποιος κοινωνικός αγώνας, μέχρι τη δικαίωση του, χωρίς κανένα έλεος, αποπαίδωνται μονομάχος, όλους αυτούς που δικαιολογημένος ή όχι παραπούνται.

Οι "αληθινοί" της δεκαετίας του '70 (όπως φυσικά κάθε αγωνιστής χθες, σήμερα και αύριο) πρέπει να συνειδητοποιήσουν αυτήν την νομοτελεία:

Τον πικρό καφέ της ήπτας τον πίνεις μόνος, σιωπηλός και πάντα στο σκοτάδι...

γ) Πρόκειται για εσωτερική υπόθεση της δημοκρατίας

Αυτή η διαμάχη δεν αφορά την κοινωνία.

Ο Αναστασιάδης, και όλοι οι όμοιοι του, δεν είναι παρά οι (αντετραμμένες) πρωτοπορίες της παρακυμής του δημοκρατικού μοντέλου κυριαρχίας. Τέτοια παράσταση είναι σύνθετες φαινόμενο σε κάθε πολιτικό καθεστώς που έχει χάσει και τα τελευταία ίχνη ζωτικότητας, που όλοι οι μύθοι που δημιούργησε εκφύλιζονται σε γελοιά φεματάκια, που το όποιο δέος κι αν προκαλού-

σε κατέληξε να είναι χλεύη και αδιαφορία. Ο βασιλιάς είναι γυμνός, ήταν ανέκαθεν γυμνός, και επειδή η βασιλική αυλή πάντα ακολουθεί τη μοίρα του παλατίου, δινεται σε κάποιους η ευκαρία που καταφέρουν τα τελευταία τους κέρδη σπεκουλάροντας αυτή τη γυμνία...

Δεν είναι καθόλου τυχαίο πως ο "καλύτερος των όρινων" έδρασε στην "Ελευθεροτυπία", στην εφημερίδα αυτή που καθερεφτίζει καλύτερα από οποιαδήποτε άλλη, τις επιλογές της δημοκρατίας έως και την ίδια τη σημερινή υπόσταση...

Από την άλλη, η γενιά των σαραντάρδων, κατανόντας πολύ καλά τους όρους του παιχνιδιού και ίσως το επικείμενο τέλος του, αγωνίζεται αληθινά σκληρά για να αποφύγει να παρασυρθεί κι ίδια σε αυτό το τέλος... Ο Αναστασιάδης τους θύμισε πώς η άσκηση ήταν άσκηση που θα μετατρέψει την ιδιαίτερη πολιτική της σε πολιτική καθεστώς που θα ξεπερνήσει την ιδιαίτερη πολιτική της πατέρα της.

Οι αναστασιάδης, και όλοι οι όμοιοι του, δεν είναι παρά οι (αντετραμμένες) πρωτοπορίες της παρακυμής του δημοκρατικού μοντέλου κυριαρχίας. Τέτοια παράσταση είναι σύνθετες φαινόμενο σε κάθε πολιτικό καθεστώς που έχει χάσει και τα τελευταία ίχνη ζωτικότητας, που όλοι οι μύθοι που δημιούργησε εκφύλιζονται σε γελοιά φεματάκια, που το όποιο δέος κι αν προκαλού-

ΕΚΤΟΡΑΣ

Ωμή παρέμβαση - Ωμή αλήθεια

"Το να είσαι ύποπτος παίρνει τη θέση του να είσαι ένοχος ή τουλάχιστον έχει την ίδια έννοια και το ίδιο αποτέλεσμα"

ΧΕΓΚΕΛ

ΜΕ ΑΦΟΡΜΗ την περίπτωση του Κ. Μαζοκόπου, αλλά και την Υπόθεση Μπαλάφα, η εφημερίδα "Καθημερινή" σε άρθρο της "ωμής παρέμβασής" κάνει κριτική στις επιτροπές συμπαράστασης, αλλά και

Άνω - κάτω Θρώσκω

Υπνε, που παίρνεις τα μικρά έλα, πάρε και τούτο,
μικρό μικρό σου τό δωκα μεγάλο φέρε μού το'
μεγάλο σάν-ψηλό βουνό, ίσιο σάν κυ-
παρίσσι,
κ' οι κλώνοι τουν' απλώνονται 'ς Ανα-
τολή και Δύση.

Δημοτικό νανούρισμα

Ο ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟΣ εμπορεύεται τα πάντα. Μπορεί αυτό να φαίνεται κοινότοπο, αλλά εκφράζει με τον καλύτερο τρόπο την αλήθεια για το συνολικότερο κόσμο που ζούμε. Εναν κόσμο που η αξία της ανθρώπινης υπόστασης μετρείται σαν ένα εμπόρευμα, άλλοτε ακριβό και άλλοτε φθηνότερο, άλλοτε προσπελάσμιο και άλλοτε απροσπέλαστο. Το εμπόριο παιδιών φαίνεται ως κάτι λογικό (μέσα στον παραλογισμό του συστήματος της μισθωτής εργασίας και της εξουσίας), μια πρωθυμένη κατάσταση εμπορίου, μία από τις προεκτάσεις της μετατροπής του ανθρώπου σε αντικείμενο.

Η αντικειμενοποίηση και αλλοτρίωση του ανθρώπου γίνεται σε όλους του τομείς της ζωής του. Ο σύγχρονος, θεαματικός καπιταλισμός άλωσε το ανθρώπινο σε κάθε πλαίσιο και κάθε επίπεδο. Διεισδυτικός στην επιθετικότητά του και επιθετικός στη διεισδυτικότητά του δε σεβάστηκε κάποιες θητικές "ιερότητες" (εκτός φυσικά από την ιερότητα του κράτους και του κεφαλαιου), δε δίστασε να κηρύξει τον πόλεμο στην παιδικότητα αλλά και στην ίδια την κοινότητα των παιδιών. Είτε με τη χρησιμοποίησή τους στην παραγωγή (η παιδική μισθωτή ή άμισθη δουλεία δεν ανήκει ιστορικά στην περίοδο της βιομηχανικής επανάστασης και στα βιβλία του Κ. Ντικενς, αλλά εξακολουθεί να υφίσταται και στις "αναπτυγμένες" χώρες τη Δύστης και πολύ περισσότερο στις "αναπτυσσόμενες" του Τρίτου κόσμου) είτε με τη μετατροπή του "παιδιού" σε ρόλο με τη συμμετοχή του στην κατανάλωση και τη θεαματική βιομηχανία. Συμμετοχή που δεν είναι μόνο ως καταναλωτικό υποκεί-

μενο αλλά και με την ωμή σημασία ως παιδική πορνεία, τεμαχισμός και εμπόρευση των οργάνων κλπ.

Αυτός ο κόσμος είναι ανθυγιεινός για την παιδική ζωή. Τα παιδιά στη Βασία, στη Σομαλία, στη Ρουάντα το ξέρουν καλά. Οι ανήλικοι που εκδύονται από τις Φιλιππίνες ως την Αθήνα το ξέρουν καλά. Τα παιδιά που δολοφονούνται για να πουληθούν τα όργανά τους στα παιδιά των πλούσιων θα το ξέρανται αυτά. Οι παιδικοί κινητοί στόχοι στις μητροπόλεις της Λατινικής Αμερικής, τα παιδιά στα εργοστάσια του Πακιστάν ή τα μηχανουργεία της Δύσης, τα υποσιτισμένα, άρρωστα, διψασμένα, βιασμένα, εξαθλιωμένα παιδιά του αστικού κόσμου το ξέρουν καλά. Οι ίδιες οι στατιστικές των επισημάνων οργανισμών της κυριαρχίας (Ο.Η.Ε. Unicef κλπ) αποδεικνύουν τι σημαίνει για τους άλλους η ευρωστία των λίγων. Το 1993 πέθαναν σε ολόκληρο τον κόσμο 51 εκατομμύρια άτομα. Δώδεκα εκατομμύρια στις ανεπτυγμένες χώρες και 39 εκατομμύρια στις αναπτυσσόμενες. Πάνω από 12 εκατομμύρια παιδιά κάτω των 5 ετών πέθαναν στις αναπτυγμένες χώρες την ίδια περίοδο (έκθεση της Π.Ο.Υ.). Δώδεκα εκατομμύρια ανεπτυγμένοι κάθε ηλικίας για 12 εκατομμύρια "υπανάπτυκτο" παιδιά. Παραλογισμός;

Αυτός ο κόσμος είναι ανθυγιεινός για την παιδική ζωή. Ενα από τα μεγαλύτερα καταναλωτικά στρώματα είναι τα παιδιά. Η βιομηχανία του κινηματογράφου και της τηλεόρασης, των παιγνιδιών, των τροφίμων, του ρουχισμού ανοίγει τις αρπάγες της σε ένα σφιχταγκάλισμα θανάτου. Ζόμπι μπροστά στις τηλεοράσεις, ζόμπι μέσα στις φυλακές του σχολείου, ζόμπι στο πηγανέλα της πλαστικής επιβίωσης, ζόμπι στις επιταγές του καπιταλισμού. Η παιδικότητα εκτελείται πριν ακόμα γεννηθεί. Η μετατροπή των παιδιών σε μηχανές εξαρτημένων αντανακλαστικών κατανάλωσης, παθητικότητας, ακινησίας μυαλού και συναισθημάτων προχωρά. Δεκάρχονται εκτελούν δεκάρχοντας για να τους πάρουν τ' ακριβά αθλητικά παπούτσια. Ή ταξι-

κότητα προσδιορίζει τα πάντα.

Οι "ιερότητες" όμως αυτές για ένα κοινάτι της κοινωνίας εξακολουθούν να υπάρχουν ως ηθικολογικές "ιερότητες". Γιατί είναι ηθικολογία να διαρρηγείται κανές τα ιμάτια του για τα βρέφη που πουλήθηκαν στη Θεσσαλονίκη και άλλες πόλεις και να αποδέχεται τον κόσμο της εκμετάλλευσης ανθρώπου από άνθρωπο, τον κόσμο της γενικευμένης αλλοτρίωσης, άκριτα και με απάθεια. Μία κοινωνία που κρύβεται πίσω από το δάκτυλο της (και δυστυχώς ένα προλεταριάτο) με αποτέλεσμα τη γεγονότα της φρίκης και του αίσχους να μετατρέπονται σε κροκοδειλια δάκρυα μέσα και έξω από τα Μ.Μ.Ε., ένα φευτοπροϊόν επικοινωνίας μεταξύ των ανθρώπων, μια ολωσιδόλου εμπορεύσιμο από τους ηθικούς καθοδηγητές μας.

Οι έμποροι του ανθρώπινου πόνου και λύπης, "αυτοδιορισμένοι" μα "νομιμοποιημένοι" από το κοινό, τους θεατές του παραλόγου, την κοινή γνώμη, ανακαλύπτουν, προωθούν και ευαισθητοποιούν γύρω από το ζήτημα του εμπορίου παιδιών. Ζουμάρντας στην οδύνη στα καλοστημένο σκηνικό του ψέματός τους, αποστέωνταν τα γεγονότα από κάθε ζωντάνια στο χρόνο και στο χώρο που αλήθεια και ψέματα παραμορφώνονται σε συμπλέγματα αξεδάλιτα. Πίσω από τον καθρέφτη της τηλεόρασης ή των καθημερινών σχέσεων αναδύεται ο ρόλος αυτών που συνδοικούν τον κόσμο. Τα τελευταία γεγονότα αύξησαν για άλλη μια φορά τα κέρδη τους (από διαφημίσεις κ.λπ.), αλλά πολύ περισσότερο αυξήσαν το κύρος τους (ως ένα σημείο βέβαια) σαν αυτούς που τολμούν να καταγγέλλουν τα άσχημα του συστήματος, σαν τους ιππότες της σταυροφορίας ενάντια σε κάθε κοινωνική αδικία. Αυτοί που τόσο απροκάλυπτα εμπορεύονται την ανθρώπινη σάρκα σε κάθε διαφήμιση, σε κάθε "Chiao Antenna" και "Μπράβο Ρούλα" τολμάνε να κατηγορούν κάποιους αγωνιστές! Είναι λογική της κυριαρχίας να καταγγέλλει το αποστασιατικό και να αφήνει ανέγγιχτο το πραγματικό πρόβλημα. Τι είναι και που οφείλεται η βαρβαρό-



τητα.

Τα εγκλήματα της εξουσίας επάνω στην ανθρωπότητα, οι γενοκτονίες των κυριαρχών ακόμα και επάνω στα παιδιά δεν σταμάτησαν ποτέ. Για πρώτη φορά όμως ένας επαίσχυντος κόσμος δεν προσπαθεί απλά να καθαγιάσει τα εγκλήματά του αλλά με περισσή θρασύτητα τα καταγγέλλει σαν ένα πταισματάκι, σαν μία μικρή ανωμαλία της εξελίξης, σαν ένα μικρό λάθος ενός αγγελικού κόσμου.

Δεν ξεχνούμε ότι η γενοκτονία των παιδιών (και όχι μόνο) συνεχίζεται με αμείωτο ρυθμό. Ο αστικός κόσμος είναι ταξικός και εξοδοθρεύει με χύλους τρόπους και τεχνικές τους υπηκόους των αφεντικών και του κράτους. Κανένα παιδί πλούσιου σε κάθε κοινωνική αδικία. Αυτοί που τόσο απροκάλυπτα εμπορεύονται την ανθρώπινη σάρκα σε κάθε διαφήμιση, σε κάθε "Chiao Antenna" και "Μπράβο Ρούλα" τολμάνε να κατηγορούν κάποιους αγωνιστές! Είναι λογική της κυριαρχίας να καταγγέλλει το αποστασιατικό και να αφήνει ανέγγιχτο το πραγματικό πρόβλημα. Τα παιδιά των φτωχών, των ανύπαντρων μητέρων των αριστερών, εξαφανίστηκαν με διαφορετικό τρόπο από αυτόν που οι φτωχοί, οι ανύπαν-

τρες μητέρες και οι αριστεροί εξαφανίστηκαν και χτυπήθηκαν από τους κυριαρχους.

Κρατώντας από την παιδικότητα τη φατασία, το όνειρο και τη διάθεση για επικοινωνία συνεχίζουμε τον αγώνα εντάντια σε κράτος, εξουσία και εμπόρευμα. Δε θέλουμε να είμαστε αντικείμενο κανενός.

... κι αν ακόμα δεν είναι αυτοί ο Συναγερμός, θα έλθουν παιδιά πέντε και έξι χρονών και έφηβοι δεκατριών που θα είναι προορισμένοι για το Νέο Λόγο. Απλά για το Λόγο Γία λέξεις που ποτέ δεν διαπράχθηκαν, για νόηματα που ποτέ δεν αρμολογήθηκαν, για εικόνες που ποτέ δεν μιλήθηκαν. Φοβηθείτε τους

Γ. Χειμωνάς.

A.K.

ΜΙΑ ΔΙΑΦΟΡΕΤΙΚΗ ΑΠΟΨΗ ΓΙΑ ΤΟ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΑΚΟ ΑΣΥΛΟ

Λάβαμε και δημοσιεύουμε το παράκατα κείμενο-απάντηση στο άρθρο που δημοσιεύτηκε στο φύλλο 6 της εφημερίδας για το άσυλο ("Άσυλο Επάθη")

1 Ο Οργουελ έλεγε πως "σε μία εποχή καθολικής εξαχρείωσης το να λέσε την αλήθεια είναι πράξη επαναστατική". Για να την πεις όμως και να τη ρίξεις στη μάχη ενάντια στις κυρίαρχες "αλήθειες", πρέπει να τη γνωρίζεις. Αυτό εξαρτάται από το γνωστικό σου δυναμικό, την κριτική σου ικανότητα και κυρίως από την απαλλαγή σου από την ιδεολογική προσήλωση, που πολλές φορές αντιστρέφει την πράγματικότητα (για να ταιριάζεις μ' αυτό που πιστεύεις). Ετσι είντι 1995 κάποιοι που ασχολούνται με την κοινωνική απελευθέρωση απαντούν στη συκοφαντία των ΜΜΕ, του κράτους, με την "αυτοσυκοφάντηση" και αντί να προβοκάρουν τον εχθρό, προβοκάρουν τον ίδιο τους τον εαυτό: "...σας χαρίζουμε το άσυλο σας..."

2 Δημοσιογράφοι, πολιτικοί, πρυτανείς, αρχιμπάτσοι μοιρολογούν για τα επεισόδια βίας που συμβαίνουν δίπλα στου πανεπιστημιακούς χώρους, στο κέντρο της Αθήνας. Καταβάλουν μια προσπάθεια, να περάσουν στην κοινωνία (και στην πανεπιστημιακή) την άποψη πως πρέπει να κα



Ένα κίνημα αυτοδιεύθυνσης;

TO ΝΑ ΜΠΟΥΜΕ στον κόπο των απαντήσεων της πρόσφατης κουβέντας που έγινε στην Alessandria : "Ριψοκινδυνότητα της αυτοδιεύθυνσης" δεν είναι στους δικούς μας σκοπούς. Παίρνω το λόγο για λίγο, για να δηλώσω κάποιες αντιδράσεις που κατευθύνονται αντίθετα διαμέσου του πυρήνα εκείνης της υπόθεσης του αυτοδιευθυνόμενου κινήματος που

διεκδικεί να δείξει πως υπάρχει στην πράξη. Σκέφτομαι ότι αυτό το κίνημα δεν υπάρχει ή καλύτερα, ότι μέσα στα όρια στα οποία κάποιο μέρος του υπάρχει, θα υπάρχουν ίχνη του, έστω και εμβρυακά, αυτά θα ήταν η ακριβής αντίθεση κάθε δυνατής μορφής της αυτοδιεύθυνσης. Είναι βέβαια ένα θέμα, μία πρόταση προς ανάπτυξη που γενικά θα μπορεί να φαίνεται μία αυθαίρετη σύλληψη, μα δε θα είναι πιά μετά από μία μικρή ανάπτυξη.

Δεν φτάνει να κτίσουμε μία δομή παραγωγική, όπως αυτή θα ήταν, από ένα κατευλημένο σπίτι σε ένα ελευθεριακό σχο-

λείο, από μία εναλλακτική τράπεζα σε ένα συνεταιρισμό προϊόντων και υπηρεσιών, ως εκδοτική ή μουσική αυτοπαραγωγή. Χρειάζεται επίσης και άτομα μέσα σ' αυτές τις δομές, τουλάχιστον ένας εμβαθυμένος ελευθεριακός, αν όχι μόνο ένας αναρχικός ή επαναστάτης. Και αυτή η βάση η ουσιώδης δεν μπορεί να ταυτίζεται με μία διευκρίνηση του κύριου ή του συμβόλου. Με άλλα λόγια δεν φτάνει που ένα αναρχικό κέντρο ονομάζεται αναρχικό ή βάζει έξω τη μαύρη σημαία της αναρχίας, για να είναι τέτοιο. Χρειάζονται τουλάχιστον άλλα δύο στοιχεία:

Πρώτο, ότι η πρακτική, διαμέσου της οποίας εκείνη η δομή προσανατολίζεται, να είναι πραγματικά αναρχική, που σημαίνει αντίθετη στην εξουσία, αμείωτα κατευθυνόμενη να επιτεθεί ακόμη και στην τελευταία μορφή της. Δεύτερο, ότι να είναι απομακρυσμένη από την εξουσία, απομακρυσμένη με τρόπο αποφασιστικό, δηλαδή ότι δε συμφωνεί με αυτό το τελευταίο, δηλ. στον τρόπο να δέχεται χρηματοδοτήσεις, διευκολύνσεις, καταστατικά ή άλλα.

Δε συντηρείται μία τέτοια δομή από αισήμαντο ζήτημα. Δε συζητάμε για το φύλλο των αγγέλων, αλλά για ένα πράγμα πρακτικό. Αν μία δομή μπαίνει σε αντίθεση με τους θεσμούς για να κάνουν τη δική τους εναλλακτική κουβέντα και κριτική. Αυτή τη στιγμή κατά την οποία αυτά τα ενδιαφέροντα της εξουσίας θα έπρεπε να αλλάξουν, ή την στιγμή κατά την οποία η πρακτική δράση των αυτοδιευθυνόμενων δομών θα έπρεπε να γίνει πραγματικά επικίνδυνη, όλες οι συμφωνίες θα πηδούσαν στο πραγ-

ματοποιούμενο πολιτικό και θα επιστρέφοταν στο εσωτερικό, διαμέσου της καταστολής περισσότερο άσχημο: τελευταία κάρτα και τελευταία θεά.

Και με τι πράγμα θα μάχονται, ενάντιοι σε μία επιδείνωση της καταστολής, σύντροφοι άσπλοι από χρόνια από το να συζητούν συμφωνίες και παράλογες φαντασίες της συγκατοίκησης;

Καλή διαφορά είναι τελικά το σχέδιο εκείνων των διευθυνόμενων δομών από τις διάφορες φράξιες των μαρξιστών ή των όχι μαρξιστών, που σκεπάζονται με την επικέτα των "αυτόνομων". Εδώ, η γνωριμία με τους θεσμούς και ο ανοιχτός διάλογος ή ο προγραμματισμένος μ' αυτούς, απαντά σε μία στρατηγική του μέτριου και του μακρού χρόνου. Στρατηγική, πρώτα απ' όλα, πολιτική και της διείσδυσης μέσα στην κοινωνική πραγματικότητα, στρατηγική που (όχι όλες οι τρελούτσικες θεωρητικές που θέλουμε) έχει το λιγότερο την αξία να είναι συνεπής με το αντικεμενικό που θέλει να πετύχει (για πόσο αυτό θα ήταν για όλα γνωστό - διαδομένο): άρα δηλ. η κυριότητα και η διαχείριση της πολιτικής εξουσίας.

Αλλά οι αναρχικοί τι σχέση έχουν, τι πράγμα βλέπουν σ' αυτού του τύπου τη στρατηγική; (πηγή: *Canenero no 1 28/10/94* αρθρο *Alfredo Bonanno*).

ΠΕΡΟΥ: ΟΙ ΠΡΟΛΕΤΑΡΙΟΙ ΔΕΝ ΕΧΟΥΝΕ ΠΑΤΡΙΔΑ!

TΙΣ ΤΕΛΕΥΤΑΙΕΣ ΜΕΡΕΣ ζούμε ένα κλίμα αβεβαιότητας και παραπληροφόρησης των M.M.E. σχετικά με συμπλοκές ανάμεσα στους στρατούς του Περού και του Ισημερινού. Εχουν παρελάσει από το μέτωπο ο Φουτζιμόρι, διάφοροι πολιτικοί, στρατιωτικοί, ακόμα και συνδικαλιστές με το πατριωτικό τους παραλήρημα και το "κάλεσμα για την υπεράσπιση της εθνικής κυριαρχίας". Άλλα πέρα από αυτό το τσίρκο, τι συμβαίνει στην πραγματικότητα; Η αλήθεια είναι ότι το μόνο που επιδιώκουν τα M.M.E. οι κυβερνήσεις και οι αστοί του Περού και του Ισημερινού είναι ένα πρόπετασμα καπνού για να καλύψουν την πολιτική αποτυχία, τη δική τους και των συνεργατών τους. Γι' αυτό το λόγο καταφεύγουν σ' ένα παλιό κόλπο, τον πόλεμο.

Οπως πάντα, οι εργαζόμενοι είμαστε οι πρώτοι που θα κληθούμε στο σφαγείο, στο όνομα της πατρίδας. Άλλα τι είναι η πατρίδα; Τι μας έχει προσφέρει ώστε να δώσουμε τη ζωή μας γι' αυτήν; Εμείς οι αντεξουσιαστές απαντάμε ότι το μόνο που μας έχει προσφέρει είναι ανεργία, πείνα, αθλιότητα, φυματίωση και καταστολή όποτε βγαίνουμε στους δρόμους για να διαμαρτυρηθούμε.

Αυτό ήταν και θα είναι η πατρίδα-για τους εργαζόμενους: εκμετάλλευση, αθλιότητα, καταστολή. Τους εργαζόμενους στον Ισημερινό, στη Χιλή, στην Κολομβία, στη Βραζιλία τους εκμεταλλεύονται όπως εμάς και γι' αυτό είναι αδέλφια μας στους αγώνες και τα βάσανα. Οι κυβερνήσεις όμως διαδίδουν το βλακώδη εθνικισμό ώστε οι προλεταριοί να πάρουμε τα όπλα ο ένας ενάντια στον άλλο, αντί να επιτεθούμε σαν τάξη ενάντια στους εκμεταλλευτές μας.

Για όλα αυτά σύντροφες εργάτη, φοιτητή, μετανάστη, η πατρίδα και ο εθνικισμός δεν είναι πάρα ψέματα που σι αιώνιοι εκμεταλλευτές του λαού χρησιμοποιούν για να μας διαχωρίσουν από τα αδέλφια μας, τους εργαζόμενους των άλλων χωρών. Γιατί έρουν καλά ότι μόνο έτσι μπορούν να μας κρατήσουν υποταγμένους. Δε θα τους κάνουμε τη χάρη!

ΚΑΤΩ Ο ΠΟΛΕΜΟΣ Η ΠΑΛΗ ΕΙΝΑΙ ΤΑΞΙΚΗ! ΖΗΤΩ ΤΟ ΔΙΕΘΝΕΣ ΠΡΟΛΕΤΑΡΙΑΤΟ!

"Προλεταριακή Αυτονομία", Λίμα, Περού (πηγή: CNT vo 178, Απρίλιος 1995).

N. Αφρική: Λευκό αφεντικό, μαύρο αφεντικό νο 2

Στο 60 φύλο του "ΑΛΦΑ" με αφορμή τη συμπλήρωση ενός χρόνου προεδρίας Μαντέλα, υπήρχε ένα άρθρο στηριγμένο σε στοιχεία που περιέχονταν σε γράμμα συντρόφων αναρχικών από την N. Αφρική που αποκάλυπτε τη διαιώνιση της εξαθλίωσης για τη μαύρη πλειοψηφία και το σχηματισμό μιας νέας μαύρης ολιγαρχίας στο πλευρό των ρατσιστικών γουρουνιών του παρελθόντος. Στην Ελευθεροτυπία της 11 Μάη διαβάσαμε δηλώσεις μαύρων επιχειρηματών της N. Αφρικής που διαμαρτύρονται γιατί δεν έχουν ίσα δικαιώματα στην εκμετάλλευση των Νοτιοαφρικανών

προλεταρίων!

Ο προσωπικός γιατρός του Μαντέλα και πρωτεργάτης κάποτε κινητοποιήσεων ενάντια στο Απαρχαίντ, ο Ντχάτο Μοτλάνα είναι τώρα κορυφαίο στέλεχος του New Africa Investniendo και έχει σκοπό να διασπάσει λέει την κυριαρχία των λευκών στο χώρο των επιχειρήσεων. Ο Μοτλάνα δηλώνει με παράπονο ότι στο παρελθόν "καπιταλιστής ήταν μια χυδαία λέξη; σαν βρισιά, γιατί πάντα γινόταν ένας νεορός συσχετισμός με το καθεστώς των λευκών". Οι νέοι μαύροι επιχειρηματίες θέλουν τώρα να δώσουν νέο αέρα στη λέξη καπιταλιστής... Ολα αυτά σε μια χώρα όπου μόνο το 31% των μαύρων έχουν στην κατοικία τους ηλεκτρικό ρεύμα και μόνο το 27% τρεχούμενο νερό, ενώ την ίδια μέρα που οι μαύροι γιάπτις κλαίγονταν για την αρνητική χροιά της λέξης καπιταλιστής, 105 εργάτες έχαναν τη ζωή τους σε ένα χρυσωρυχείο 150 χιλιόμετρα νοτιοδυτικά του Γιοχάνεσμπουργκ. Σύμφωνα με τις επίστη-

μες στατιστικές κάθε χρόνο σκοτώνονται 700 άτομα στα έγκατα της Νοτιοαφρικανής γης στην προσπάθεια εξόρυξης του ορυκτού πλούτου τόσο για τα λευκά όσο και για τα μαύρα γουρούνια. Οταν ο ρατσιστής Ντε Κλέρκ επισκέφθηκε την Αθήνα, ο αντεξουσιαστικός χώρος του υποδέχτηκε με τον τρόπο που του άξιε. Η ίδια περιμένει και τον πρόεδρο Μαντέλα...

Φακέλωμα ομοφυλόφιλων στις ΗΠΑ

Η ομοφυλοφιλία είναι παράνομη στην πολιτεία Μοντάνα των ΗΠΑ. Πρόσφατα, ψηφίστηκε διάταξη που ορίζει ότι η ομοφυλοφιλία, όπως ο φόνος και ο βιασμός, είναι αδίκημα για το οποίο, όποιος καταδικάζεται, θα καταγράφεται σε καταλόγους και θα επιτηρείται εφ' όρου ζωής. Η πρόταση νόμου ψηφίστηκε στη γερουσία με πλειοψηφία 32 προς 18. Ο εισηγητής Al Bishop, δήλωσε ότι θεωρεί την ομοφυλοφιλία χειρότερο έγκλημα από το βιασμό! (πηγή: *Industrial Worker, Μάης 1995*)



Παγκόσμια έκθεση θανάτου

TΟΝ ΠΕΡΑΣΜΕΝΟ ΜΑΡΤΗ πραγματοπο

Περιπλάνηση στις στάχτες μιας παγκόσμιας πυρκαγιάς

ΙΓΑ ΧΡΟΝΙΑ μετά τη λήξη του Β' παγκοσμίου πολέμου, μια γενικευμένη ανταρσία έμελλε να τρίει τα θεμέλια των μεταπολεμικών κυριαρχικών συστημάτων, έμοιαζε παράδοξο γιατί οι νικητές του πολέμου, προετοίμαζαν ένα παγιώμενο μεταπολεμικό status, πλήρως ελεγχόμενο. Η Γιάλτα, η ατομική βόμβα, ο ψυχρός πόλεμος και ο διαστημικός ανταγωνισμός έμοιαζε να αποκλείουν κάθε κίνηση αμφισβήτησης της ολοκληρωτικής τους ηγεμονίας. Αμέσως μετά τη λήξη του πολέμου έχτιζαν με μεθοδικότητα τα νέα συστήματα της υπερπαραγωγής και της κατανάλωσης στη Δύση, ενώ στην Ανατολή εδραιώναν το λεγόμενο σοσιαλιστικό σύστημά τους.

Η τεράστια βιομηχανική ανάπτυξη άθινε σε εκτεταμένες αλλαγές σε κοινωνικό επίπεδο (εξειδικευμένη εργασία, καταμερισμός της εργασίας, ανύψωση του βιοτικού επιπέδου, την εξασφάλιση της επιβίωσης, αλλαγή του ρόλου της εκπαίδευσης κ.λ.π.), αντίθετα όμως τα πολιτικά σύστηματα επέμεναν να ασκούν την εξουσία μονοσήμαντα και άκαμπτα. Αρνούνταν πεισματικά οποιονδήποτε εκσυγχρονισμό, θεωρώντας τον αμφισβήτηση της κυριαρχίας τους και της ομαλής εξέλιξης των συστημάτων τους.

Και ενώ η κατάσταση απαιτούσε επειγόντως λύσεις, οι κυρίαρχες δυνάμεις επέμεναν αρρωστημένα στη μακαρότητα της αδιαμφισβήτητης ηγεμονίας τους. Από την άλλη πλευρά, της κοινωνίας, άλλοτε ευδιάκριτα και άλλοτε υπόγεια η κυφορία εξελισσόταν, ο ΜΑΗΣ απλώς την επισφράγισε.

Σ' αυτό το σημείο αξίζει να σταθούμε σε δύο κομβικά γεγονότα για την κατανόηση των τότε γεγονότων αλλά και τον επηρεασμό των μετέπειτα εξελίξεων.

Πρώτον: Ο ΜΑΗΣ ήταν η καμπή μιάς παγκόσμιας απάντησης ξεπράσματος της παγίωσης που επιφύλλασαν οι κυρίαρχες δυνάμεις σε οικουμενικό επίπεδο. Ο.ΜΑΗΣ της Γαλλίας προβάλλεται ιδιαίτερα, ακριβώς για να συσκοτίστει αυτή η πλευρά. Αν ο ΜΑΗΣ της Γαλλίας συντελέστηκε το 1968 δεν πρέπει να μας διαφεύγει ότι η δεκαετία '60-'70

ήταν η παγκόσμια πυρκαγιά. Η γιγάντια εξάπλωση των εθνικοαπελευθερωτικών κινημάτων αλλά και ο άσβεστος πόλεμος στο Βιετνάμ, με τις αλλεπάλληλες επεμβάσεις (Γάλλοι, Αμερικανοί), Κούβα, Λατινική Αμερική, δήλωναν ξεκάθαρα πως ο πόλεμος δεν τελείωσε ποτέ, όμως μεταποτίστηκαν οι αντιθέσεις και αναζητήθηκαν ενάντια στις συμφωνίες των μεγάλων δυνάμεων της παγκόσμιας κυριαρχίας.

Τα εθνικοαπελευθερωτικά κινήματα επειδή μετουσιάστηκαν σε κινήματα διεκδίκησης κρατικής οντότητας είχαν δύο δρόμους να διαλέξουν: ή την πλήρη χειραφέτηση, άρα την ανάρεση της κρατικιστικής ιδέας ή την επιλογή ενός από τους δύο ηγεμόνες του ψυχρού πολέμου. Επειδή όμως από τη μιά η εξέγερση τους ήταν ενάντια στις αποικιοκρατικές δυνάμεις που εκφράζονταν από τη Δύση, από την άλλη η ριζοσπαστικότητα της εξέγερσης τους έφερνε πιο κοντά και σε ιδεολογικό επίπεδο με τις ιδέες τους "σοσιαλιστικού" πόλου, τελικά απλώς διάλεξαν αφεντικό.

Και δεύτερον: Η κρίση συμπεριλάμβανε και την ίδια την κυριαρχία. Σε μερικές περιπτώσεις με τη δυναμική διεκδίκησης εκσυγχρονισμών του κράτους (Ουγγαρία '56, Τσεχοσλαβακία '68), στην περίπτωση της Κίνας με την επιστροφή στις ρίζες διαμέσου ενός μίγματος κομφουκιανής παράδοσης σε κομμουνιστική εκδοχή (βλ. πολιτιστική επανάσταση) επανέφεραν πιεστικά το θέμα της φύσης αυτών των καθεστώτων. Στη Δύση η βιομηχανική ανάπτυξη και η καταναλωτική διαβίωση ξεπέρασαν τα όρια τους, καταρακώνυτας τις ίδιες τις αξίες που επικαλούνταν (δημοκρατία, δικαίωμα στη μόρφωση, ίσες ευκαιρίες κ.λ.π.). Στη Γαλλία συμπτυκνώθηκε το σύνολο των αιτημάτων και των ιδεών για μιά άλλη προοπτική των κοινωνιών της καταναλωτικής αφθονίας. Το κλίμα όμως ήταν γενικευμένο και υπαρκότες μεγάλο βαθμό σε όλες τις χώρες της Ευρώπης αλλά και στην Αμερική. Οι πιο ακραίες εκδοχές καπιταλιστικής κυριαρχίας κάτερρευσαν κάτια από την αδυναμία εκσυγχρονισμού τους, τέτοιες περιπτώσεις ή-

ταν οι χούντες στην Ελλάδα, την Ισπανία και την Πορτογαλία. Οι υπόλοιπες αναγκάστηκαν να εκσυγχρονίσουν τη φύση των καθεστώτων τους, αφομούντας σε πολλές περιπτώσεις αιτήματα που προκάλεσαν την αμφισβήτησή τους, π.χ. γυναικεία χειραφέτηση, ποιότητα ζωής, συμμετοχικοί θεσμοί κ.λ.π.

Κάτω από αυτό το πρίσμα πρέπει να εξετάσουμε και την ήττα των εξέγερσεων του ΜΑΗ και ιδιαίτερα του ΜΑΗ στη Γαλλία. Για τους αναρχικούς και τους καταστασιακούς η ήταν προδιαγεγραμμένη όσο η επανάσταση δεν περνούσε στην καθημερινή ζωή. Οσο παρατείνονταν οι μορφές αγώνα σε απεργίες και καταλήψεις δημιουργούσαν στασιμότητα και περιχαράκων το κίνημα σε εκφυλιστική άμυνα. Αντί να πραγματώνεται η επανάσταση, να επεκτείνεται και να παίρνει υπόσταση

από τα οδοφράγματα στα εργοστασιακά συμβούλια σε μιά πρώτη φάση και στην ολοένα εκτεταμένη πραγμάτωση στην καθημερινή ζωή των ανθρώπων, εξαντλούνταν σε μονότονες διαδικασιολογίες και επανάληψη ενεργειών.

Στο σημείο που είχε φτάσει η εξέγερση γίνονταν φανερές οι επιδιώξεις των δυνάμεων που συμμετείχαν σ' αυτήν. Οι αριστεριστές μη μπορώντας να ξεπεράσουν τον εαυτό τους, επέμεναν στην επιβεβαίωση του ιδεολογικού τους μικρόκοσμου, εξαντλούμενοι σε μηχανιστικές λογικές και σε πολιτικά καριέρας χειρισμούς. Στάθηκαν ανίκανοι να δουν ότι καθεστωτικές δυνάμεις από τη δεξιά ως την αριστερά συμπαράσσονταν απέναντι στην εξέγερση, η κοινοβουλευτική αριστερά ενδιαφέροταν το πολύ - πολύ για τα πολιτικά οφέλη που θα αποκόμιζε από αυτήν.

Όπως σ' όλες τις εξεγέρσεις έτσι και σ' αυτές του ΜΑΗ του '68 εμφανίστηκαν τα φαινόμενα του καριερισμού και της εξαργύρωσης, ίσως πιο έντονα και πιο ξεκάθαρα από κάθε άλλη φορά. Μετά το ουσιαστικό τέλος των εξεγέρσεων ήρθαν στην επιφάνεια μαζί με τα υπολείμματα των οδοφραγμάτων, "καριερίστες" επαναστάτες, που παρόλο για το πολλού απ' αυτούς συμμετείχαν ενεργά στις τότε διαδικασίες, απαρνήθηκαν τα οράματά τους, ακολούθησαν ένα τελείως διαφορετικό δρόμο, συμβιβασμού και αλοτρίωσης, ενώ οι χυδαιότεροι απ' αυτούς σημάντευσαν "συνεχίζω να δουλεύω για την κοινωνική επανάσταση, αλλά με διαφορετικό τρόπο".

Προσπαθώντας να κάνουμε μιά πρώτη ερμηνεία τέτοιων φαινομένων θα μπορούσαμε να πούμε πως δεν ήταν τίποτε άλλο παρά η προσωποποίηση των βαθύτερων αδυναμιών των κινημάτων της εποχής. Η ανικανότητα αποτελεσματικής αντιμετώπισης των ιεραρχών (τυπικών ή άτυπων) μέσα στα επαναστατικά κίνηματα τα αποδυνάμων ουσιαστικά, μιά και γινόταν ευκολότερη η χειραγώγησή τους, η καταστολή τους και η εκτροπή τους σε εκτοντικά μονοπάτια. Η έλλειψη μιάς συνολικής ανατρεπτικής αντιληφτησης απέναντι στην κοινωνίκη πραγματικότητα, τα μερικά και διαχωρισμένα αιτήματα, "αλλοτριώθηκαν" όλοι και πιό πολύ, ενώ στην πολιτική τους ήταν το πρόταγμα για τον εκσυγχρονισμό της εξουσίας, τα στοιχεία για τη σύνθεση του προσωπείου του σύγχρονου κράτους.

Τελειώνοντας πρέπει να πούμε πως δεν μιαζόκλαψουρίζουμε πάνω από τα αποκαίδια του ΜΑΗ, όπως αρέσκονται να κάνουν οι διανοούμενοι και τα αριστεριστικά περιτώματα, όποτε το νεκρόφιλο πάθος τους, τους κάνει να νοιάσουν την ανάγκη να ξεθάψουν το πτώμα των εξέγερσεων του ΜΑΗ και να το πετσοκόψουν για πολλοστή φορά για να το σκεπάσουν με το πέπλο της αποχώνωσης, για νάρθουν μετά με τη βοήθεια των Μ.Μ.Ε. να οικιοποιούν τα γεγονότα και να εισπράξουν την πολιτική τους υπεραξία. Δεν μιλάμε για την ιστορία αλλά για μιά στιγμή της που είχε παρελθόν δλλά και μέλλον.

"Ας φτύσουμε την ελεμησόσην!" Ας φτύσουμε το σκυλολόγιο του "διαλόγου" και τις ρυπαρές μεταρρυθμίσεις του που μόνο μερικά μαθακά τρωκτικά μπορούν να ικανοποιήσουν. Το στάσιμο νερό των βάλτων της υποδούλωσης μας παραμονεύει, μόλις η ηρεμία επανέλθει στα πνεύματα!"

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ: 1. Απόσπαμα από προκήρυξη με υπογραφή ΛΥΣΣΑΣΜΕΝΟΙ ΤΟΥ ΜΟΝΖΕΡΟΝ. Γαλλία 1968



ΟΙΑ ΑΝΑΡΧΙΚΗ μορφή μουσικής, αυτόν τον αιώνα, προήλθε αυθόρμητα από την εργατική τάξη, ήταν ακόμη συγκεκριμένα αναρχοσυνδικαλιστική και έκφραζε μια φλογερή πίστη στην επανάσταση;

...Ήταν το Τανγκό, το πολύ χλευασμένο, σαν μέρος του Χολυγουντιανού ονειρικού κόσμου των ρομαντικών στερεότυπων του "Λατίνου Εραστή".

Στην Αργεντινή στην οποία αλλαγή του αιώνα υπήρχε ένα μήγμα από κουλούρες -εκεί αναμιγνύντων η παράδοση των gauchos (καουμπόης) με ιταλούς και ισπανούς μετανάστες εργάτες, ενυσχιμένη από εργά

ΜΙΧΑΗΛ ΜΠΑΚΟΥΝΙΝ:

ΤΟ ΚΑΛΕΣΜΑ ΤΗΣ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗΣ

"Άλλα είναι λοιπόν δυνατόν το αρνητικό, που όλη του η ζωή δεν έχει άλλη αποστολή από την καταστροφή να μπορέσει να συμφωνήσει φαινομενικά με αυτό που η ενδόμυχη φύση του το υποχρεώνει να καταστρέψει; Αυτό μπορούν να το σκεφτούν μόνο εκείνοι οι άνθρωποι, οι δίχως φλόγα και δίχως ενεργητικότητα, που δεν τρέφουν καμία σοβαρή ιδέα για το θετικό και το αρνητικό."

M. Μπακούνιν
"Η Αντίδραση Στη Γερμανία"

1 Στο βαθμό που σαν αναρχικού δεν συνθίζουμε να επιδιδόμαστε σε προσωπολατρίες και σε επιμνημόσυνες δεήσεις τι νόημα μπορεί να έχει η όποια αναφορά στον Ρώσο Επαναστάτη ένα και πλέον αώνα μετά τον θάνατό του; Το θέμα τελικά, πέρα από το δεδομένο μιας ιστορικής αναγνώρισης, είναι το τι έχει μείνει από τη ζωή και το έργο του M. Μπακούνιν, το πόσο ο πληθωρικός και ασυγκράτητος αναρχικός συνεχίζει, μέσα από τον τάφο του, να στοιχειώνει τις συχνά φλογισμένες νύχτες των μητροπόλεων και την αύγανη πάλη του αρνητικού μέσα στη βασική κοινωνική αντίθεση...

2 Τα βιβλία, και οι θεωρητικές αναλύσεις του Μπακούνιν μπορούν να λιγότερο να χαρακτηριστούν "φτωχά" και πάντα ημιτελή. καμία "ολοκληρωμένη" θεωρία δεν αναπτύχθηκε, κανένα ορθολογικό και αιτιοκρατικό σχήμα δεν "αποκαλύφθηκε" για να εξηγήσει το καθετί και όλα... Είναι στο χέρι του καθενός να ερμηνεύσει "θετικά" ή "αρνητικά" αυτό το γεγονός, όπως και τις συχνές αντιφάσεις στις απόψεις και τις πραγματικές του Ρώσου αναρχικού.

Ένα όμως είναι βέβαιο: πως αν τα βιβλία έμειναν "φτωχά" και ημιτελή τα οδοφράγματα έγιναν πλουσιότερα, αν οι πιρουέτες του Μπακούνιν από τον Προυντονισμό στο Νετσάγιεφ, από τη Γαλλική επανάσταση στο Μάρκ, από τον αντιδιανοούμενισμό στον Χέγγελ κάνουν δύσκολη κάθε έννοια "Μπακουνινισμού", ο κοινωνικός πόλεμος κέρδισε ένα ακόμα σημείο αναφοράς μια ακόμα φωνή αδιαλλαξίας και πίστης σε ένα καλύτερο μέλλον για τους ανθρώπους.

3 Ο βόνιτος του Χέγγελ στα 1831 απελευθέρωσε σε μεγάλο βαθμό τις ίδιες τις Χεγγελιανές αντιλήψεις από τον ασφυκτικό συντηρητισμό του "πατριάρχη της διάλεκτης". Ένα "νέο" φιλοσοφικό ρεύμα βρήκε τον επαναστατικό εαυτό του, μέσα στους κύκλους κυρίων των Γερμανών Διανούμενων και αποτέλεσε τον "χώρο" της Χεγγελιανής αριστεράς. Μέσα από αυτό τον "χώρο", στο Βερολίνο, ξεπετάχτηκε ο Ρώσος αριστοκράτης Μιχαήλ Μπακούνιν.

Από εκείνο το σημείο αρχίζει η φρενήρης επαναστατική του πορεία.

Ταξιδεύει σε όλη την Ευρώπη και συνδέεται με άτομα, ομάδες και έντυπα που πε-

ρικλείουν το σύνολο σχεδόν του θολού τότε φάσματος του Ευρωπαϊκού επαναστατικού κινήματος. Παρίσι, Ελβετία, Πράγα Σαξονία.

Μέχρι τις εξεγέρσεις του 1848 ο Μπακούνιν θα αποτελέσει τη μορφή της επαναστατικής πτέρυγας των σλαβικών απελευθερωτικών κινημάτων. Ένα μεγάλο μέρος των σλαβικών λαών βρίσκονταν υποδουλωμένα στην Αυστροουγγρική και στην Τσαρική αυτοκρατορία.

Αυτό ήταν αρκετό από μόνο του για να επιφέρει το πάθος και την οργή του Ρώσου: το κνούτο του Τσαρού και ο ιμπεριαλισμός των Αψβούργων είχαν ήδη διαμορφώσει ένα εκρηκτικό μείγμα στο χώρο της κεντρικής Ευρώπης και των Βαλκανίων κι ο Μπακούνιν μπήκε στο χώρο. Χωρίς να αγνοούμε τον υπολανθάνοντα "πανσλαβισμό" αξίζει να σημειωθεί πως ο εθνικός (ή εθνικιστικός) χαρακτήρας της "σλαβικής απελευθέρωσης" δεν ήταν ιδιαίτερα σαφής. Η εποχή των εθνικο-απελευθερωτικών αγώνων ήταν ακόμα στα σπάργανα και αποτελούσε σύνθετη φαινόμενο τα κινήματα αυτά να αποκτούν ένα χαρακτήρα ευρύτερης κοινωνικής ανατροπής. Σε εαυτό το πλαίσιο βρίσκουμε τον Μπακούνιν και τα επαναστατικά του κηρύγματα.

Οι σχέσεις του με τους Πολωνούς εμπρηστές του χαρίζουν την πρώτη του απέλαση από το Παρίσι. Ξαναγυρίζει εκεί και πάρνει μέρος στην Εξέγερση. Πήγαινε στη Δρέσδη και πρωτοστατεί σε νέα εξέγερση που τον οδηγεί σε σύλληψη και θανατική καταδίκη. Όλες οι χώρες της Ευρώπης τον θέλουν για τον εαυτό τους και τελικά καταλήγει να περάσει μια ομάδη ληγούτηρη δεκαετία στη Σιβηρία για να δραπετεύσει και το 1861 να βρεθεί στο Λονδίνο

4 Η παρουσία του Μπακούνιν στο Λονδίνο σηματοδοτεί την αρχή μιας νέας περιόδου στο αναρχικό κίνημα. Εκεί θα αποκτήσει σχέσεις τόσο με τον Μάρκ όσο και με τη Ρωσική εμιγκράτια. Το 1864 μετακούμει στη Νάπολη. Το έδαφος ήταν πρόσφορο στην Ιταλία. Ο αυθορμητισμός, που αποτέλεσε ένα από τα πιο σταθερά στοιχεία της Μπακουνινικής αντιληφτης, βρήκε ένα ώριμο κοινωνικό χώρο, μια νεολαία αρκετά διαφορετική από το "πειθαρχημένο" προλεταριάτο του Βορρά, μια κοινωνία "έμπειρη" μετά το κίνημα του Μαντσίνι αλλά και κουρασμένη από την αναποτελεσματικότητά του. Πλέον, το επαναστατικό υποκείμενο θα αναζητηθεί μέσα στην εξέγερμη νεολαία, στη φτωχή αγροτική στο "κουρελοπρολεταριάτο" και οι διαφορές με τον Μαρξισμό αρχίζουν να γίνονται όλοι και πιο έντονες...

Είναι όμως και η εποχή που το πάθος του Μπακούνιν γία συνωμοσίες, μυστικές οργανώσεις κλπ φτάνει στην πραγμάτωσή του. Ιδρύει την "Επαναστατική Αδελφότητα" και ζώντας πλέον στην Ελβετία ίδρυει τη "Διεθνή Σοσιαλδημοκρατική Συμμαχία"...

Στο μεταξύ η φήμη του έχει απλωθεί πανευρωπαϊκά. Γύρω από το πρόσωπο κάτις της πρακτικές του θα σχηματιστεί ένας κύκλος επαναστατών από τη Νότια Ευρώπη και τη Ρωσία, ένας κύκλος που θα τον αναγνωρίσει τόσο ως παράδειγμα όσο και ως ηγέτη. Το 1868 προσχωρεί στην Α' Διεθνή και ένα χρόνο μετά συναντά τον Νετσάγιεφ.

5 Η παρουσία του Μπακούνιν στη διεθνή ήταν καταλυτική. Η ευφάντηση του έφερε μιας μεγάλης κλίμακας συσπείρωση των διάφορων τάσεων της αντιεξουσίας γύρω από το πρόσωπό του, μπολιάζοντάς τες ταυτόχρονα με την επαναστατικότητα που τόσο πολύ έλειπε από τον Προυντονισμό και τους ουτοπικούς σοσιαλιστές. Το γεγονός όμως αυτό τον έφερε από την πρώτη σχεδόν στιγμή με την Ρήγη με τον Μάρκ και τους οπαδούς του. Η διάσπαση του επαναστατικού κινήματος σε αναρχικούς και Μαρξιστές είναι πλέον οριστική. Και πώς θα μπορούσε να γίνει αλλιώς. Ο Μπακούνιν εκπροσώπησε την επανάσταση που πραγματεύεται απέναντι σε ένα ορθολογικό οικοδόμημα θεωρίας, ο Μπακούνιν εκπροσώπησε τη δύναμη των οργανώσεων συνεργάτων που αποδείχθηκε στη ζωή της θεωρίας της "Κατήχησης του Επαναστάτη" και θα εμπλακούν σε ένα παιχνίδι ανύπαρκτων και καταστάσεων. Ο δυο τους συνεργάτες είναι οι Μπακούνιν (αν και η συμμετοχή του Μπακούνιν αρμόστησε) στην συγγραφή της "Κατήχησης του Επαναστάτη" και θα εμπλακούν σε γρήγορη σε θεωρίας σε ένα άλλο θέμα σε ένα άλλο πρόβλημα της ιστορίας.

Στο τέλος του οι αναρχικοί διαγράφουν από τη διεθνή διεθνής των εργαζομένων θα διαλυθεί αφού οι Μαρξιστές απέτυχαν να την μετατρέψουν σε διεθνή των κομμουνιστικών κομμάτων. Η αναρχία όμως είχε χαράξει ήδη τα όρια και τις προπτικές της.

Ένα γράμμα για τον Μπακούνιν

Φίλοι του "Αλφα" σ' άρθρο σας που αναφέρεστε στην βιβλιογραφία του Μπακούνιν περνάτε το ζήτημα της διαμάχης του με το Μάρκ μ' ένα κατ' εξαρχήν επιπόλαιο τρόπο. Επειδή ακριβώς μέσα από αυτή τη διαμάχη προκύπτουν βασικές αδυναμίες, όχι μόνο του μαρξισμού, αλλά και του αναρχισμού και μάλιστα αδυναμίες που ταλαιπωρούν τον τελευταίο μέχρι σήμερα, θεωρώ σκόπιμο ν' αναφερθώ σ' αυτή τη διένεξη.

Η διαμάχη Μπακούνιν και Μαρξιστών, είχε δύο σημεία αιχμής: κατά πρώτο λόγο αφορούσε το ζήτημα της εξουσίας στην μετεπαναστατική κοινωνία και αφορούσε τη μέθοδο αγώνα και τον τρόπο οργάνωσή του προλεταριάτου πριν την κοινωνική επανάσταση.

Σίγουρα πάνω στην ψευδαίσθηση του Μάρκ για την κατάργηση της εξουσίας και του κράτους με μέσο το κράτος, ο Μπακούνιν είχε απόλυτο δίκαιο. Άλλα ο Μπακούνιν δεν διαγράφηκε από τη Διεθνή εξ' αφορμής αυτών των θέσεων. Ο Μπακούνιν διαγράφηκε με την κατηγορία της προστάθμειας να φτιάξει μία συνωμοτική ομάδα με μια απόλυτη ιεραρχία που στην κορυφή της θα βρίσκονταν ο ίδιος με σκοπό τον έλεγχο της Διεθνούς.

Η δράση του Νετσάγιεφ και η κοινή συγγραφή με τον Μπακούνιν της "κατήχησης του επαναστάτη" είναι να στοιχεία που επικαλείται στον Μάρκ, για τη διαγραφή του.

Ας έρθουμε τώρα στην ουσία. Ποια είναι η μέθοδος του Μπακούνιν για την Μπακούνιν; Με πάνω στην ουσία της Επαναστατικής της Επαναστάτης;

"Αόρατοι καπετάνιοι στο μέσον λαϊκής τρικυμίας, οφείλουμε να τη διευθ